

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **Bio Oil Development GmbH**, se sídlem Markthof 11, A-2294 Markthof, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem se sídlem Brno, Křížová 18, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 6. 2012, č.j. 19583-2/2012-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 7. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2012, č. j. 19583-2/2012-900000-302, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 7. 5. 2012, č. j.

1983-25/2012-010100-23, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků – tj. 29.841 litrů minerálních výrobků BIO100 (B100).

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce uvedl, že nespornými skutečnostmi jsou okolnosti dopravy vybraných výrobků, kontroly Celním ředitelstvím Brno a skutečnost, že vybrané výrobky byly dopravovány bez zjednodušeného daňového dokladu. Dále žalobce uvedl, že zjednodušený doklad zaslal žalobce Celnímu ředitelství elektronickou poštou bez elektronického podpisu den následující po kontrole. Postup, kdy se Celní ředitelství tímto podáním nezabývalo, protože nebylo včas a řádně doplněno, označil za nesprávný, neboť žalobce je osobou se sídlem na území Rakouska a nemá detailní znalosti českého práva.

[3] Dále žalobce napadl procesní postup správce daně v případě seznámení se spisem s tím, že není pravda, že svého práva nevyužil. V této souvislosti žalobce odkázal na obsah svého vyjádření ze dne 27. 3. 2012.

[4] Za zcela nepřiléhavý označil žalobce odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2012, č. j. 1 Afs 12/2010-107.

[5] Žalobce napadal argumentaci žalovaného právem EU, ve vztahu ke kterému se dovolával aplikace zásady přiměřenosti práva v EU v intencích judikatury Soudního dvora. Zásadu přiměřenosti je dle žalobce nutné aplikovat ve všech i jednotlivých případech i při aplikaci tvrdých hmotněprávních předpisů. Správce daně zásadu přiměřenosti vyplývající z čl. 3b odst. 3 Smlouvy o ES musí respektovat i v procesu přijímání sankce a výklad žalobce tuto zásadu nerespektoval.

[6] Podle žalobce napadené rozhodnutí porušuje základní zásady právního pořádku ČR (zásadu přiměřenosti a zásadu legitimního očekávání ochrany majetku), dále zásady správního řízení (zásadu proporcionality, souladu s veřejným zájmem, ochrany dobré víry a oprávněných zájmů a zásadu rychlosti a hospodárnosti postupů).

[7] Závěrem žalobce napadl jak žalované tak i prvostupňové rozhodnutí námitkou nepřezkoumatelnosti

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 13. 9. 2012, uvedl, že žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí námitkami, které v podstatě uváděl již v odvolání, které doplnil výčtem údajně porušených zásad správního řízení. Skutková zjištění žalobce nezpochybňoval a žalovaný nesouhlasil s názory žalobce opřenými o jeho nedostatečnou znalost českého práva. Podle žalovaného je nesporné, že zboží bylo přepravováno bez zjednodušeného průvodního dokladu. Jeho dodatečné předložení na uvedené skutečnosti nemohlo nic změnit. Správci daně tento doklad nikdy nezpochybňovali, neboť to v dané věci nebylo nutné. Stejně tak žalovaný nepovažoval za rozhodné, že vybrané výrobky nebudou uváděny do daňového oběhu v České republice.

[9] Dále žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce ve vztahu k porušení zásad správního řízení, neboť dle žalovaného nepřipadá do úvahy ani podpůrné užití těchto zásad, když bylo řízení vedeno podle daňového řádu. Zásady daňového řízení dle žalovaného nebyly porušeny. Žalovaný dal žalobci za pravdu, že evropské právo neupravuje sankci v podobě propadnutí zboží, nicméně tato sankce je upravena národní legislativou a není v rozporu s rámcovou komunitární úpravou spotřební daně. Na základě rekapitulace obsahu daňového řízení vyloučil žalovaný, že by v řízení postupoval liknavě.

[10] Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, doručenou soudu dne 25. 10. 2012, ve které poukázal na postup správce daně při zajištění vybraných výrobků, zejména ve vztahu k osobě řidiče. Žalobce znovu poukázal na to, že zjednodušený průvodní doklad byl správcem daně promptně předložen a správce daně měl postupovat s ohledem na zásadu restitutio in integrum. V této souvislosti odkázal na postup Celního ředitelství v Olomouci v obdobné věci formálního pochybení žalobce. Zároveň žalobce doložil listiny týkající se zabavených výrobků. Zároveň žalobce odkázal na nesprávné pochopení žaloby žalovaným, když žalobce se domáhal aplikace zásady přiměřenosti práva v Evropské unii. Žalobce znovu i napadl celkovou délku řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem.

[12] V souzené věci rozhoduje zdejší soud podruhé. Rozsudkem ze dne 28. 5. 2014, čj. 31Af 120/2012-55 zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí s tím, že procesní postup žalovaného nebyl v souladu se zákonem, neboť podle názoru zdejšího soudu žalovaný nedostatečně vyhodnotil důkazy předložené žalobcem v řízení před orgány celní správy, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 2 Afs 63/2007-148, které považoval soud za příléhavé i za vědomí, že pro zdaňovací období dopadající na souzenou věc platila již novelizovaná právní úprava zákona o spotřebních daních a daňového řádu.

[13] Uvedené rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014-70, ve kterém neakceptoval závěry zdejšího soudu o možnosti pozdějšího uplatnění chybějících dokladů a naopak jasně konstatoval, že „*Pokud jde o § 42 odst. 1 písm. a), jehož porušení bylo základem pro rozhodnutí o propadnutí výrobků, je v řízení o zajištění výrobků potřeba postavit najisto, zda bylo s vybranými výrobky nakládáno v rozporu se zákonem. V tomto případě je skutková podstata tohoto porušení formulována zcela jasně a výslovně tak, že přepravované výrobky správce daně zajistí, nejsou-li "dopravovány" s vyžadovanými doklady. Nepředložil-li tedy řidič tyto doklady, skutková podstata § 42 odst. 1 písm. a) byla naplněna.*“, čemuž dle Nejvyššího správního soudu odpovídají i předpisy EU, a to směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS.

„Hypotéza skutkových podstat formulovaných v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se vztahuje ke kterémukoliv okamžiku průběhu přepravy. V případě skutkové podstaty pod písm. a) ve vztahu k § 30 je k jejímu naplnění podstatné jen a pouze to, zda v jakémkoliv okamžiku přepravy jsou vybrané výrobky přepravovány bez příslušných dokladů. Dodatečné doložení těchto dokladů již nemůže zvrátit skutečnost, že v době kontroly, neboli v době přepravy, neměl přepravce příslušné dokumenty k dispozici. Porušením, na které tato skutková podstata v souvislosti s § 30 zákona o spotřebních daních míří, je pouze a jen skutečnost, že zjednodušený průvodní doklad nebyl k dispozici právě v době přepravy (kontroly), nikoli skutečnost, zda tento dokument sice v době přepravy (kontroly) existoval, avšak kontrolovaná osoba ho neměla k dispozici.

Z tohoto důvodu je proto v dané věci nerozhodné, zda žalobkyně poprvé doplňovala chybějící průvodní doklad elektronicky hned druhý den po kontrole, tj. 9. 3. 2012, což není ve správním spisu dokumentováno, nebo až 15. 3. 2012 osobně, jak ze správního spisu vyplývá.

V projednávané věci je napadeno rozhodnutí o propadnutí zboží vydané dle § 42d zákona o spotřebních daních. Směrnice 92/12/EHS ani nařízení č. 3649/92 sankce za nedodržení těchto povinností přímo nestanoví, což je ve vztahu práva EU a vnitrostátního práva pravidlem. Logicky to vede k tomu, že si členské státy sankce za nedodržení předpisů stanoví samy. Český zákonodárce se rozhodl nedodržení povinnosti přepravování zjednodušeného průvodního dokladu společně se zásilkou v zákoně o spotřebních daních sankcionovat formou propadnutí vybraných výrobků. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že „[p]ropadnutí výrobků je pak sankcí za porušení zákona o spotřebních daních: stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební daně především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a dalších zákona o spotřebních daních“ (viz rozsudek ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010–107, č. 2054/2010 Sb. NSS).

Na citovaný rozsudek navázal zdejší soud v dalším svém rozsudku, v němž se zabýval výkladem § 42d zákona o spotřebních daních a porovnáním se zněním ustanovení o propadnutí výrobků ve znění před účinností zákona č. 95/2011 Sb., a to v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, čj. 7 Afs 55/2012–23. V něm zejména konstatoval, že „[p]odle § 42 odst. 11 zákona [o spotřebních daních], ve znění účinném do 30. 4. 2011 byl celní orgán oprávněn, avšak nikoli povinen, o propadnutí vybraných výrobků rozhodnout. Měl proto prostor pro správní uvážení, zda tak učiní a v jaké míře, a to s ohledem na povahu věci. V rámci správního uvážení mohl celní orgán reagovat na okolnosti případu, poměry povinné osoby či povahu vybraných výrobků tak, aby nebyly ukládány zjevně nepřiměřené sankce. V právní úpravě ve znění účinném od 1. 5. 2011 podle § 42d odst. 1 zákona [o spotřebních daních], o spotřebních daních, však celní orgán žádný prostor pro správní uvážení nemá. Zákonodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány, a to v § 42c odst. 2 téhož zákona ve znění účinném od 1. 5. 2011.

Tyto závěry dopadají i na nyní posuzovanou věc. Zdejší soud neshledal důvod se od právě citované ustálené judikatury v této otázce nijak odchýlit.“

[14] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. je zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud posoudil postup celní správy jako nejen v souladu se zákonem, ale i v souladu s právem EU. Jelikož žalobce nespороval, že by bylo zboží dopravováno bez zjednodušeného daňového dokladu, ale odvolával se toliko na zásadu přiměřenosti a neznalost českého práva (taktéž negativně vypořádáno Nejvyšším správním soudem), nemohl soud tyto námitky zohlednit, neboť jejich zohlednění vyloučil závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

V. Shrnutí a náklady řízení

[15] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem a žalobní námitky nejsou důvodné. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.

[16] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu